

Num. til § 19: Indenrigsministeriet.

Hensyn til de 500 Kr. af denne Forhøielse henvises til, hvad derom er bemærket i Anmærkningerne til Finantslovsforslagene for 1877—78 og 1878—79; uagtet Bevilgelsen af denne Sum gjentagne Gange er bleven nægtet, har man fremdeles anset sig forpligtet til ikke at undlade at søge det i sig selv saa høist ubetydelige Beløb bevilget, og det ikke alene af Hensyn til selve Sagerne, hvis Expedition nødvendigvis maa forsinkes, naar Raadet af Mangel paa Pengemidler ikke kan forskaffe sig den nødvendige Assistance, men ogsaa af Hensyn til Raadets Medlemmer, som uden noget som helst Beberlag have paataget sig et Arbejde, der i en stedsvis ydende Grad lægger Beslag paa deres Tid og Kræfter, og som derfor synes at maatte have et billigt Krav paa at forskaaes for selv at udføre de Dele af Forretningerne, som efter deres Bestaffenhed kunne og efter, hvad der finder Sted i mangfoldige lignende Forhold, pleie at besørges ved dertil antagen Medhjælp, saasom Koncipering, Afstrivning og deslige. Af de øvrige 300 Kr. er et Beløb af 200 Kr. beregnet til en Forhøielse af det Honorar, der hidtil er givet for Udarbejdelsen af Sundhedsraadets Aarsberetning, fra 400 Kr. til 600 Kr., en Forhøielse, der maa anses nødvendig, da Antallet af de behandlede Sager i Løbet af de sidste 7 Aar er steget næsten til det dobbelte. Endelig vil det stedsvis tiltagende Antal af Dyr læger nødvendigvis gøre et større Dplag af den nævnte Beretning, hvortil anslaaes en Merudgift af 100 Kr.

ad III. A. 8. c. Som for Finantsaaret 1878—79.

ad III. A. 8. d. Om end den Maade, hvorpaa Veterinærpolitiforretningerne i Følge den gjældende Lovgivning ere ordnede her i Landet, som Erfaringen har vist, under almindelige Forhold maa anses som tilstrækkelig hensigtsmæssig, lader det sig dog ikke benægte, at Tilfælde ville kunne forekomme, i hvilke hin Ordning næppe kan antages at ville frembyde fuld Betyrrelse for de vigtige Interesser, der her ville kunne staa paa Spil. Som bekendt bestaar Veterinærpolitiet af vedkommende Politimester og den af ham for det enkelte Tilfælde tilkaldte private Dyr læge, der ordenligvis vil være den, fra hvem Anmeldelse om det indtrufne Sygdomstilfælde er fremkommen; men ligesom der ikke er etableret nogen anden Kontrol med Dyr lægens Sygebehandling og med de af Politimesteren efter hans Indstilling eller af egen Drift i Anledning af Sygdommen truffene Foranstaltninger, end den, der kan blive en Følge af, at Ministeriet lader de i Hensyn til Slutningsbestemmelsen i Lov af 29de December 1857 § 4 modtagne Indberetninger undertage en Prøvelse af det veterinære Sundhedsraad, hvis Udsættelser, hvormeget Behandlingen af disse Sager end paafyndes, dog som oftest først ville kunne fremkomme paa et senere Stadium af Sygdommen, saaledes har Veterinærpolitiet ei heller Udgang til af særligt dygtige og sagkyndige Fagmænd at erholde den Hjælp og Vejledning, som i tvivlsomme og vanskelige Tilfælde ofte kan gjøres nødvendig, paa anden Maade end ved at henvende sig til Ministeriet, ved hvis Foranstaltning da Veterinærphysikus, et af det veterinære Sundhedsraads Medlemmer eller en af Lægerne ved Landbohøjskolen kan udsendes, men det er klart, at saadan Hjælp ofte vil komme for sent. Under den stigende Udvikling af Husdyrholdet, den ferevne Behandling af Dyrene i visse Retninger (forceert Mælkegivning og Fedning) samt den stærkt tiltagende Samfærdsel, maa vanskelige Tilfælde bestræges stedsvis hyppigere at ville forekomme, og hertil kommer derhos, at den i de senere Aar stedsvis store Udførsel af Kreaturer kræver en forøget Opmærksomhed for at forebygge Smittes Overførsel til fremmede Lande. Under de Overvejelser, for hvilke Spørgsmaalet, om hvilke Foranstaltninger der yderligere kan være at træffe for at værne Landet mod Udbredelse af smitsomme Kreatursygdomme, af Ministeriet er blevet gjort til Gjenstand, har Opmærksomheden derfor ogsaa særligt været henvendt paa det her omhandlede Punkt, og man er herved, i Samstemning med det veterinære Sundhedsraad kommet til det Resultat, at en mere tilfredsstillende Ordning af Veterinærpolitiforretningerne vilde kunne ventes opnaaet, naar der til Bistand ved disse Forretningers Udførelse af det Offentlige blev ansat særlige, lønede Dyr læger, navnlig saaledes, at der i hvert Amt fandtes en saadan Dyr læge. Amtsdyr lægens Hverv skulde fornemmelig bestaa i, at han, saasnart det første Tilfælde af en ondartet smitsom Sygdom var anmeldt for Politimesteren, efter Tilkaldelse af denne skulde begive sig til Stedet og der konstatere Tilstedeværelsen af Sygdommen, hvilket vilde afgive en Betyrrelse, som næppe vil kunne undværes i Tidens Løb, hverken af Overstyrelsen, der anvender, eller af Befolkningen, der er underkastet de ofte meget besværlige Foranstaltninger, som Sygdommen giver Anledning til, hvorhos han efter Omstændighederne skulde til Politimesteren afgive Erklæring om, hvor vidt han kunde godkjende de af den private Dyr læge foreslaaede Foranstaltninger, samt om hvad der videre maatte være at foretage. Hvorvidt Amtsdyr lægen flere Gange under samme Smitte skulde undersøge Forholdene paa Stedet, maatte bero paa vedkommende Politimester eller Amtmand, til hvilke Amtsdyr lægen maatte gøre Indstilling i saa Henseende. Amtsdyr lægen vilde derhos have at